

τροπορεύομαι "Ηπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Μάν.)
γιατρονπουρεύουμι "Ηπ. (Κουκούλ.) γιατρονπουρεύουμι
"Ιμβρ. γιατροπορεύομαι Θράκ. (Τσακίλ.) γιατροπορέβκο-
μαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ό ς καὶ τοῦ ρ. π ο ρ ε ύ ω, -ο μ α ι.

1) Γ ι α τ ρ ο λ ο γ ῶ, τὸ ὅπ. βλ., "Ηπ. Θήρ. Κρήτ. Πελοπν.
(Μάν.) Σίφν. Χίος (Ἐγρηγόρ. κ.ά.): Δὲ βορῶ νὰ σὲ γιατρο-
πορεύω πλὶὸ Θήρ. Σ' οὖλους τσι γιατροὺς τσ' Ἀθήνας τὰ
γυροφέρανε καὶ τὰ γιατροπορέψανε, μὰ πρᾶμα δὲν ἐκάμανε
(= δὲν κατώρθωσαν τίποτε) Κρήτ. Ἦρχε ἡ γειτόνισσα καὶ
μὲ γιατροπορεύγει Σίφν. Καὶ τὶς ἀρρώστειες ὅλες γιατροπο-
ρεύγει τοῦ ἁγίου ἡ χάρη Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν., 20. 2) Μέσ.,
θεραπεύω τὸν ἑαυτὸν μου μὲ πρόχειρα πρακτικὰ φάρμακα ἢ
ἀκολουθῶ ὠρισμένην θεραπευτικὴν ἀγωγὴν κατόπιν ἱατρικῆς
ὑποδείξεως "Ηπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) "Ιμβρ. Κρήτ. Κύπρ.
Σίφν. Χίος (Ἐγρηγόρ. κ.ά.): Ἔχει πολ-λούς πού γιατροπο-
ρέβκονται μόνοι των τζαὶ κάμνουν διτθὴ τους γιατρίτθην
Κύπρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ι α τ ρ ο κ ο μ ῶ. β) Μετέρχο-
μαι τὸν πρακτικὸν ἱατρὸν Θήρ. Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.): Ὁ
Παντέλης γιατροπορεύγεται καὶ βγάζ' καλούτσ'κα τὸ ψω-
μί τ' Τσακίλ. 3) Παθ., ὑποβάλλομαι ὑπὸ τινος εἰς θεραπείαν
"Ηπ. (Κουκούλ. κ.ά.) Σίφν. κ.ά.: Δὲν ἔχ' προκονιτὴ αὐτὴ
ἡ γ'ναίκα, ὁλονένα γιατρονπουρεύετι Κουκούλ.

γιατροπόρεψη ἡ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ι α τ ρ ο π ο ρ ε ύ ω.

Ἡ συντήρησις ἀσθενοῦς μὲ ἱατρικὴν παρακολούθησιν καὶ
ἀνάλογα φάρμακα: Εἶδα κάνει ὁ γεροδῆς σου; — Μὲ για-
τροπόρεψες τότε στέκομε (γεροδῆς = γέρον σύζυγος).

γιατρόπουλο τό, Τήλ. γιατρόπουλ^{δο} Νίσυρ. Ρόδ.

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. γ ι α τ ρ ό ς.

Γ ι α τ ρ ά κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Τῷ ἑνα μικρόγ-γιατρόπουλο ἀπὸν τήβ-Βενετία
ἀπὸν τήχ-χέρα τὸν γρατεῖ τσαὶ βρίσκει τὴν αἰτία
Τήλ.

Ἐναμ-μικρόγ-γιατρόπουλ^{δο} ἀπὸν τήβ-Βενετία

ποῦ τὸ θεράζειν τότε ῥπᾶ καὶ βρίσκει τὴν αἰτία
Ρόδ.

γιατρός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κερκσ. Κοτύωρ. Τραπ.
Χαλδ.) γιατρὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) γιατρὸ Κορσ. γιατρεῖ Τσα-
κων. γιατ-τρός Τήλ. ζατρός Κάλυμν. Κρήτ. (Σητ.) Σίκιν.
Φολέγ. ζατρός Σίκιν. ἱατρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Μαρ-
μαρ.) διατρός Κρήτ. δγιατρός Κάρπ. Κάσ. δατρός Πόντ.
(Ἰμερ. Κερκσ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) γιατός Σαμοθρ. γιατὸ Θράκ. (Ταῖφ.) ἱατρός Βιθυν.
(Ἀπολλων.) Πληθ. γιατροῖδοι Πόντ. (Ἀμισ.) Θηλ. γιατρίσ-
σα κοιν. γιατρίσσα βόρ. ἰδιώμ. γιατρίζα Πελοπν. (Κίτ.) για-
τρίνα κοιν. γιατρίν'σσα Μακεδ. (Βόιον) γιατρέσσα Θράκ.
(Μαρών. Σαρεκίλ. Σκοπ. κ.ά.) Λήμν. Μακεδ. (Καταφύγ.
κ.ά.) γιατρέσσα "Ηπ. (Δρόπ. Κόνιτς. κ.ά.) γιατρέσσω "Ηπ.
(Βούρμπικιν. Κόνιτς.) γιατρίνα πολλ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.
κ.ά.) γιατρίνα "Ηπ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Σισάν. κ.ά.)
γιατροῦ Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.
Λεῦκτρ.)

Τὸ Βυζαντ. γ ι α τ ρ ό ς, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. ἱ α τ ρ ό ς.
Διὰ τὸν τύπ. δ ι α τ ρ ό ς βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 2,316, ὅπου
γίνεται λόγος περὶ εἰσαγωγῆς προθέσεως διὰ παρετυμ., καὶ
Ἀθηνᾶ 24 (1912), 28. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ θηλ. βλ.
Γ. Χατζιδ., MNE 2,72-81. Διὰ τὸν τύπ. γ ι α τ ρ ῖ ν α πβ.

τὸ Ἑλληνιστ. ἱ α τ ρ ῖ ν η. Διὰ τὸν τύπ. γ ι α τ ρ α ῖ ν α
πβ. γλῶσσαν ἱ α τ ρ α ῖ ν α. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ. Ὁ τύπ.
γ ι α τ ρ ῖ σ σ α καὶ εἰς Λεξ. Βλάχου τοῦ Κρητός.

Α) Κυριολ. 1) Ἱατρός οἰασδήποτε εἰδικότητος, ὁ ἀσκῶν
τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ κατ' ἐπιστήμην κοιν. καὶ Καλαβρ.
(Μπόβ.) Πόντ. (Ἰμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερκσ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Καλὸς - ξακουστός
- σπουδαῖος γιατρός. Πήγαινε - σύρε 'ς τὸ γιατρό. Κάλεσε -
φέρε - φώναξε τὸ γιατρό. Φέραμε ὅλους τοὺς γιατροὺς. Πή-
γαμε 'ς ὅλους τοὺς γιατροὺς. Χρειάζονται οἱ γιατροί. Ν'
ἀκοῦς τὶς συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ. Ἐλα, γιατρέ, νὰ μὲ δῇς.
Ἐφαγε μιὰ ὀλόκληρη περιουσία 'ς τοὺς γιατροὺς. Εἶναι
ἄρρωστο τὸ παιδί, πρέπει νὰ φωνάξωμε τὸ γιατρό. Τὸν πή-
γαμε 'ς ὅλους τοὺς γιατροὺς (τὸν ἄρρωστο), μὰ δὲ βρῆκε
γιατρία. Μὲ πονάει τὸ δόντι μου καὶ θὰ πάω 'ς τὸ γιατρό
νὰ μοῦ τὸ σφραγίσῃ. Τὸ κρέας τὸ σφραγίζει πρῶτα ὁ γιατρός
καὶ ὕστερα πουλιέται κοιν. Ἦρθε 'ς τοῦ χοιριό μας μιὰ
γιατρέσσα Λήμν. Ἐχομε μιὰ καλὴ γιατρίσσα 'ς τὸ χωριό
Πελοπν. (Δίβρ.) Ζατρός δὲν ἔχει 'τζίζει πάνω τον, εἶναι
στισυλλὶ (διὰ γέροντα εὔρωστον) Σίκιν. Μὲ τὸ παραμικρὸ
ἀνουβοιάζει κι ὅλο ἱατροὶ κι ὅλο ἔξοδα (ἀνουβοιάζει =
ἀνημποιάζει, ἀδιαθετεῖ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μοῦ ἔδωκε
ἡ γιατός γιατικὸ Σαμοθρ. Ἀρρώστ'σαν τὰ βόδια μας
φέτον, ἀλλὰ ποῦ νὰ φανῇ κανένας 'π' αὐτοὺς τσ' για-
τροὺς πῶχ' τοῦ κράτους γιὰ τὰ ζᾶ! Εὔβ. (Ἀκρ.) || Παροιμ.
φρ. Κλείδωσε τὸ γιατρό ἔξω! (πρὸς αὐτοὺς οἱ ὅποιοι λησμο-
νοῦν νὰ κλείσουν, ἐνῶ εἰσέρχονται κάπου, τὴν θύραν ὀπισθέν
των καὶ οὕτω προκαλοῦν ρεῦμα ψυχροῦ ἀέρος, δυνάμενον νὰ
ἐπιφέρῃ κρυολόγημα καὶ ἐπομένως ἐπίσκεψιν ἱατροῦ) 'Σ
τοὺς γιατροὺς νὰ τὰ φᾶς! (ἀρὰ ἀδικουμένου πρὸς τὸν ἀδι-
κοῦντα) κοιν. Σὰ γιατρός ἦρτες καὶ φεύγεις (ἐπὶ συντόμῳ ἐ-
πισκέψεως συγγενοῦς ἢ φιλικῶν προσώπων) Σύμ. || Παροιμ.
'Ο καιρός εἶναι γιατρός (ἐπὶ βαρυπνευθόντων ἢ ὀπωσδήποτε
τεθλιμμένων) κοιν. Πβ. τὴν ἀρχ. «ὁ κοινὸς ἱατρός σε θερα-
πεύσει, χρόνος». Ὁ ἄρρωστος πάει 'ς τὸ γιατρό (ὁ ἔχων κά-
ποιαν ἀνάγκην προστρέχει πρὸς τὸν δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ
ταύτην. Λέγεται πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν ἀξιούντων νὰ γνωρί-
ζουν οἱ ἄλλοι τὰς ἀνάγκας των χωρὶς νὰ τὰς ἀνακοινώσουν
οἱ ἴδιοι) κοιν. Ὁποῦ πορεῖ 'ς τὸν-γιατρό βάει (συνών. μὲ τὴν
προηγούμεν.) Νίσυρ. Ὁπου ἔχει ἀρρωστία πααίνει 'ς τὸ για-
τρό (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Νάξ. Ὁ παθὸς πάει 'ς τὸ
γιατρό (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πελοπν. (Μάν.) Εὐρή-
καμε τὸν γιατρὸν, ἃς ἐβγάλωμε τὴ βοῦδι 'τ' ὀμμάτ' (ἐπὶ τοῦ
ἐπιθυμοῦντος νὰ κρατῇ μισθωτὸν εἰς συνεχῆ ἐργασίαν) Πόντ.
Εὔρες τὸν γιατρὸν πῆ θὰ γιατρεῖ 'τ' ὀμμάτᾶ σ' (βρῆκες τὸν
γιατρό πού θὰ γιατρέψῃ τὰ μάτια σου) εἰρων. ἐπὶ τῶν προσ-
φευγόντων εἰς τὸν ἀναρμοδιώτερον νὰ θεραπεύσῃ ἀνάγκην
των) Πόντ. (Χαλδ.)

'Σ τοῦ γαδάρου τοῦ χοιριό | βοῦλοι κάμνουν δούγ-γιατρὸν
(δι' ὅσους κάνουν τὸν σοφὸν εἰς ἀμόρφωτον περιβάλλον, ὅπου
δὲν ἔχουν τὸν φόβον τοῦ ἐλέγχου) Λυκ. (Λιβύσσ. Μάκρ.) ||
Γνωμ. Ὁ παθὸς εἶναι ἱατρός (ὅποιος πάθη ἀποκτᾶ πείραν)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰχ.

Μήτε ὅλα τοῦ γιατροῦ, | μήτε ὅλα τοῦ παπᾶ

(δὲν πρέπει νὰ ἐκτελῇ καθεὶς κατὰ γράμμα ὅ,τι τὸν συμ-
βουλεύει ὁ γιατρός ἢ ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ νὰ ἐκλέγῃ μόνον τὰ ἐξ
αὐτῶν χρήσιμα ἢ τὰ ἐφαρμόσιμα) σύνθηθ. Παλιὸ γιατρὸ τσι
γέρου καπιτάνιον νὰ γυρεύῃς (ἐπὶ ὁμοτέχνων ὁ ἐμπειρότερος
εἶναι προτιμότερος) Λέσβ. Παλιὸ γιατρὸ τσι τσινούργιον
μπακάλ' (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) αὐτόθ. Λάθος γιατροῦ,

βουλή θεοῦ (ἐπὶ τῶν κακῶς ἀποδιδόντων πάντα θάνατον ἀσθενοῦς εἰς κακὴν θεραπείαν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ) Πελοπν. (Λάστ.) Ὁ Θεὸς νὰ σὶ φυλάῃ ἀπὸ τοῦ γιαιτροῦ καὶ ἀπὸ τοῦ μάστουρα (διότι ἀμφότεροι αἰσχροκερδοῦν δημιουργοῦντες ἀνάγκην προσθέτου ἐργασίας πέραν τῆς συμφωνηθείσης) Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Κόλος κλασμένος, | γιαιτρος χεσμένος
(δειγμα καλῆς λειτουργίας τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ πέρδεσθαι) Πελοπν. (Μάν.) Κόλος ποὺ κλάνει χέζει τὸ γιαιτροῦ (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Ὁ γοῖος κλάνει, τὸ γιαιτροῦ δὲν ἔχει ἀνάγκη (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γιαιτρος ἀτός του ἐνὶ ὁ κανεῖς (ἐκαστος γνωρίζει καλύτερον παντὸς ἄλλου τὰς ἀνάγκας του) Πόντ. (Ἰνέπ. Ὀφ.) Οὐ ἄρρουστον εἶναι γιαιτρος (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἀθρός 'ς τοῦ χάρου τσι πληρὲς βοτάνια δὲ χωροῦνε
μήτε 'ιατροὶ 'ιατρεύουνε μήτ' αἰοι βοηθοῦνε
(λέγεται δι' ὅ,τι θεωρεῖται ἀθεράπευτον, ἀδιόρθωτον· ἐκ μοιρολ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐχε τὰ πόδια ζου ξεστά, τὴ γεφαλὴ ζου κρούα,
τὸ στόμαχό ζου ἀλαφρὺ, γιαιτροῦ δὲν ἔχεις χρεια
Πελοπν. (Μάν.)

Ὅταν ἔχῃς καὶ δὲν τρώς, | πρέπει νὰ σέ 'δῇ γιαιτρος
(ἡ ἀνορεξία ὑποδηλώνει ἀσθένεια ὑπολινθάνουσα) Εὐβ. (Κάρυστ.) || Ἄσμ.

Ἄν ἴσως καὶ μ' ἀπαρησῇς καὶ κάμῃς ἄλλη ἀγάπη,
μῆρες νὰ εἶσαι 'ς τὸ γιαιτροῦ καὶ χρόνια 'ς τὸ κρεβάτι
Θράκ. (Αἰν.)

Τρέχατε, γιαιτροί, γειτόνοι, | γιαιτ' ὁ φύλλος δὲ γλυτώνει
Πελοπν. (Γαργαλ.)

Γιὰ πέ μου, γιέ μου, ποῦ πονεῖς, νὰ βρῶ τὸ γιαιτρικό σου
νὰ ῥτη βασιλικὸς γιαιτρος, νὰ πιάσῃ τὸ σφυγμόν σου
Νίσυρ.

Ἐρωτα, ποῦ μ' ἐπλήωσες, βός μου τσαὶ τὸ ὀτάνι,
γιαιτὶ δγιαιτρος δὲ βρίσκεται 'ς τὸν-κόσμο νὰ μὲ γιάνῃ
Κάρπ.

Καὶ ἄμε σύρε 'ς τοῦ δγιαιτροῦ, τὰ δγιαιτρικά νὰ φέρῃς,
καὶ ἄ' μέλλῃ ὁ θεὸς νὰ δγιαιτρεντῶ, | ἐσένα θὰ στεφανωθῶ
Κάσ. β) Ὁ πρακτικῶς ἀσκῶν τὴν ἱατρικὴν σύνθηθ.: Ξέρω κάποιον ποῦ 'ναι σπουδαῖος γιαιτρος γιὰ τὴ χρυσῇ (θεραπεύει πρακτικῶς τὸν ἱκτερον) σύνθηθ. Ὁ,τ' σπᾶς' μου νὰ 'νι, αὐτὸς εἶναι οὐ καλὸτερος γιαιτρος (σπᾶς' μου = κάταγμα ὅστω) Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Συνών. κομπογιαννίτης, ψευτογιαιτρος.

2) Θηλ. α) Γυνὴ ἱατρός πάσης εἰδικότητος πολλαχ.
β) Γυνὴ μετερχομένη πρακτικὰς θεραπευτικὰς μεθόδους καὶ μάλιστα διὰ μαγγανειῶν κ.τ.τ. σύνθηθ.: Πάει 'ς τίς γιαιτρίσσεις νὰ γίνῃ καλὰ σύνθηθ. Ἀραδίξ' σὶ μιὰ γιαιτρίσσα καὶ πιρμιέ' νὰ γί'ν' καλὰ Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ἐπῆρε γιαιτροὺς καὶ γιαιτρίτσες, καένas δὲ δὴν ἐγιάτρεψε Πελοπν. (Κίτ.) Φώναξε τ' γιαιτρίνα κ' ἔδωσε τὸ χέρι τ' Θράκ. (Τσακίλ.) Κοιτάζου μὴ κατ' γιαιτρίσσις καὶ ξουρκίστρις νὰ τοὺν γιαιτρέφον τοὺν γιό μ' Μακεδ. (Θεσσαλον.) Τὸ πᾶνε τὸ μωρὸ 'ς τὴ γιαιτρίσσα, νὰ τοῦ κόψῃ τὸ ἀντίγλωσσο (= χαλινὸς γλώσσης, ἐπὶ τῆς νόσου ἱκτερος) Πελοπν. (Ἡλ.) || Ἄσμ.

Φέρνει γιαιτροῦ ἀπ' τὴ Βενετία καὶ γιαιτρίνα ἀπ' τὴν Πόλη,
νὰ γιάνουνε τοὺς πόνοὺς του, τοὺς ἀναστεναγμούς του
ἀγν. τόπ.

Χίλιοι γιαιτροὶ μπαινόβγαυαν καὶ χίλιες δυὸ γιαιτρέσσεις
Θράκ. (Σκοπ.) Συνών. γιαιτροῦσα. γ) Ἡ σύζυγος τοῦ

ἱατροῦ σύνθηθ. δ) Νοσοκόμος Κύπρ.

Β) Μεταφ. 1) Μέλος ομάδος μετῃμφισμένων, διακρινόμενον ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ἐνδυμασίας καὶ τοῦ ρόλου τοῦ ἱατροῦ, τὸν ὅποιον ὑποδύεται κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς ομάδος ἀνὰ τὸ χωρίον, κατὰ τὴν ὁποίαν ψάλλονται τὰ κάλανδα τῶν Θεοφανείων Θεσσ. (Ἀλμυρ.) 2) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται κάθηνται ἐπὶ λίθων ἐντὸς κύκλου. Εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου κάθηνται ἡ μάνα, ὁ προϊστάμενος τῆς ομάδος. Ἡ μάνα αὕτη, ἡ ὁποία ἔχει δώσει προηγουμένως κρυφίως εἰς ἕκαστον τῶν παιζόντων ὄνομα ζώου ἢ φυτοῦ, ἀρχίζει νὰ διηγῇται ὅτι ἐπεσκέφθη ὡς γιαιτρος ἀσθενῇ τινα καὶ παρήγγειλε τὸ δεῖνα φάρμακον, εὐρίσκουσα οὕτω ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρῃ τὰ ὀνόματα τῶν παικτῶν. Ἐκαστος τούτων, ἀκούων τὸ ὄνομά του, ὀφείλει νὰ τεθῇ ὀπισθεν τῆς μάνας, εἴτα δέ, εἰς ὠρισμένον παράγγελμα ταύτης ὀφείλουν ὅλοι νὰ εὐρουν ταχέως τὴν θέσιν των· ὁ μὴ εὐρὼν ἐγκαίρως τὴν θέσιν του θεωρεῖται ὅτι χάνει Μακεδ. (Φλόρ.) 3) Τὸ φυτὸν Ὑοσκύαμος ὁ λευκός (Hyoscyamus albus), τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (Solanaceae) Πελοπν. Συνών. βλ. εἰς λ. γερωντάκι. 3. 4) Εἶδος πτηνοῦ μετὰ ὠραῖον πτίλωμα, τὸ ὅποιον διαιτᾶται παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, πιθαν. τὸ πτηνὸν Ἐρωδιός ὁ μεταξοειδής (Egretta arzetta), τῆς οἰκογ. τῶν Ἐρωδιδῶν (Ardeidae), τοῦ ὁποίου τὰ ἄνωθεν τῆς οὐρᾶς πτίλα θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἄριστα ἐπουλωτικά πληγῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων Θεσσ. 5) Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα τιθέμενα ἐπὶ πληγῶν θεωροῦνται ἱαματικά Χίος (Βροντ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Σῦρ., ὡς παρωνύμ. Μῆλ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Στοῦ Γιαιτροῦ Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Μάν.) Ὁ τοῦ Γιαιτροῦ τὴ Βρύση Πελοπν. (Δυρράχ.) Ὁ τοῦ Γιαιτροῦ τὴ Λάκκα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) Ὁ τοῦ Γιαιτροῦ τὸ Ρέμα Πελοπν. (Δυρράχ.) Ὁ τ' Γιαιτροῦ Τσαῖρ Μακεδ. (Σταυρ.)

γιατροσόφι τό, γιατροσόφιν Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Πόντ. Ρόδ. Χίος γιατροσόφιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γιατροσόφι κοιν. γιατροσόφ' βόρ. ἰδιώμ. ἱατροσόφι Ἀνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Βυζαντ. ἱατροσόφιο.

1) Βιβλίον, συνήθως χειρόγραφον, τὸ ὅποιον περιέχει πρακτικὰς συνταγὰς κατὰ διαφόρων νόσων, γνωστὰς παλαιόθεν καὶ τηρουμένας διὰ τῆς παραδόσεως Ἀνδρ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Κῶς (Πυλ.) Μαθράκ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν. κ.ά.) Ὁθων. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Μάν. Μαργέλ. Τριφυλ. κ.ά.) Πόντ. Ρόδ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ., 402 κ.ά.: Ἀνοῖξεν τὸ γιατροσόφι τζ' ἠῶρεν τὴν ἀρρώσκιαν μου Κύπρ. Διάβασε τὸ γιατροσόφι ποὺ βάστανε νῆ γεναῖκα του Κῶς (Πυλ.) Γιὰ βγάλ' τὰ γιατροσόφια σου καὶ πές μου τί ἔχει ὁ ἄρρωστος Ἀρκαδ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. || Ἄσμ.

Οὐλ-λ^d οἱ οἱ γιαιτροὶ γιαιτρέψαμ-με καὶ οὐλ-λ^d οἱ οἱ φιλοσόφοι

τόμ- νόνομ- μου δὲν ἔγραφεν κανένα-γιαιτροσόφιν

Ρόδ. 2) Οἰονδήποτε πρόχειρον καὶ πρακτικὸν φάρμακον ἢ ἐν γένει θεραπευτικὸν μέσον, ὡς μαγγανεῖαι κ.τ.τ. κοιν. καὶ Πόντ.: Μετὰ τὰ γιατροσόφια περιμένεις νὰ γίνῃς καλὰ κοιν. Τὰ νεραῖδοπαρμένα παιδιά κανένα γιατροσόφι δὲν τὰ σώνει Πελοπν. (Ἡλ.) Πουλιμάει μὴ τὰ γιατροσόφια νὰ γί'ν' καλὰ βόρ. ἰδιώμ. Οὐλα τὰ γιατροσόφια τὰ πῆρι καὶ γιαιτρίνα δὲν εἶδι Θεσσ. (Πήλ.) Πῆρατι τοὺν γιαιτροῦ; — Ὁχ', μὴ τὰ γιατροσόφια τοῦ πουλιμάμ, ὅ,τ' μᾶς λέει ἕνας καὶ ἄλλους Εὐβ.

